



VĚTRNÍK



Ročník L.

Ned2le 13. října 2019

číslo 3.



Ať ti po nás cítí otisky dlaní

Včera při slavnostním setkání v malém sále divadla Krakonoš se mimo jiné předávaly dárky a ocenění. Celkem bylo předaných 21 cen.

Dvanáct cen bylo udělených za dlouholetou účast na tvorbě Krakonošova divadelního podzimu a čtyři dárky převzali jubilanti z řad přípravného výboru nebo dlouholetých účastníků. Zlatý odznak SČDO si ze slavnostního večera odnesli Jana Kramářová Drozenová, Zdeňka Fučíková, Lenka Richterová, Ivana Řehořová, Vladimír Vodsedálek a Jana Vodsedálková. Čestné uznání Václava Klimenta Klicpery získal představitel Krakonoše Čestmír Bláha, další Ladislav Brtek, Ivan Hanuš, Jan Hejral ml. a Marcela Škodová. A Zlatého harlekýna udělilo SČDO Karlu Bártovi st.

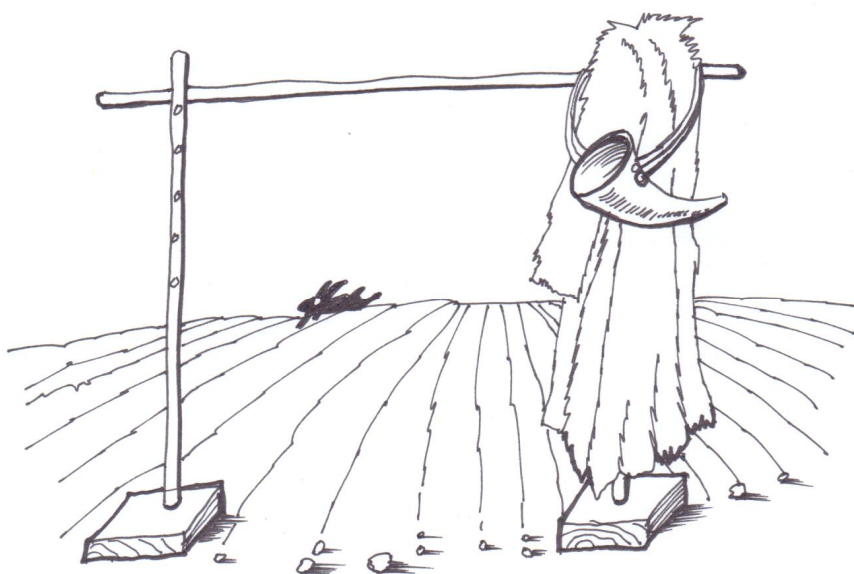
Kulaté narozeniny v tomto roce slaví vysocká starostka Lucie Vaverková, Martin Kučera, Jan Vaverka st. a režisér František Laurin, jenž řadu let byl členem a posléze i předsedou odborné poroty. „Kdysi Antal Stašek potkal při cestě ze Sobotky do Jičína člověka. A když mu

(Pokračování na stránce 4)

dnes		
kdy	co	kde
9:30	seminář	malý sál
11:30	loučení Ořechov u Brna	malý sál
13:00	Videokavárna	malý sál
13:00	KDP mladým	ISŠ - DM
14:30	dechovka	před divadlem
15:00	vítání Klapý	před divadlem
15:00	vítání Tomáš Töpfer	před divadlem
17:00	Tomáš Töpfer	velký sál
17:30		
18:00	Tomáš Töpfer	
20:00	U Kočičí bažiny	velký sál
20:30		
21:00	Klapý	
22:00	seminář KDP	půdička
22:30	Do kalhot!	divadlo
22:30		
22:30	Česká Kamenice	
22:30	společenský večer	Bowling bar

Recenze: Jaroslav Kodeš

Ladislav Stroupežnický: Naši vaši furianti



Naši furianti Ladislav Stroupežnického jsou bezesporu komedií starou víc jak 130 let, která se však hraje a bude se hrát ještě možná i za další stovku let. Je tomu tak proto, že autor geniálně vystihl poměry české vesnice, a to nejen její, že dokázal s humorem ukázat na lidské vlastnosti, jako jsou například nafoukanost, namyšlenost, nevzdělanost, samolibost, škodolibost, prostě furianství, které se může projevat

v touze dělat samé dobré skutky nebo naopak vychloubáním za účelem pokořit soupeře. A to bude aktuální vždycky.

Soubor, respektive jeho dramaturg, režisér, scénograf, hudební skladatel Vlastimil Peška uchopil tento klasický text, smyslně ho upravil pro potřeby herců a zpěváků souboru, a naskoušel s nimi velmi kreativní představení, ženoucí se v dynamickém tempu od gagu

k dalšímu gagu. Vynikající scénografie (takový český malý rybníček, ve kterém si vyřizujeme účty, podléhání módním trendům). Báječné písně parodující opět muzikál, vlesdoprdelkovství k jiným národům. Prostě formálně naprosto typické ořechovské představení, živé, plné nápadů, oslovující kdejakého diváka, protože ten se baví a je mu s herci na jevišti dobře. A tady bych mohl skončit a víc už nic nenapsat. Je to prostě báječná inscenace, která má vysokou divadelní kvalitu

Ale zkusme se na tuto inscenaci, aniž bych chtěl popírat její evidentní kvalitu, podívat trochu z jiného úhlu pohledu. Teď odpusťte maličko teorie. Naši furianti jsou hrou s velmi jasným a přehledným příběhem, který se odvíjí ze vzájemného jednání různých lidských charakterů – aktérů (postav) tohoto příběhu. A tato jednání zpětně tematizují samotný příběh. V tomto konkrétním případě je to komický pohled na furianství. A tady si kladu otázku, je pro každého z diváků příběh o volbě ponocného přehledný? Rozumí mu i po ideové stránce? Pro mě byl, ale já znám velmi dobře samotnou předlohu. Bavím se gagy, někdy až drastickou zkratkou ve výstavbě příběhu, ale je tomu tak obecně u každého? Není ten vodopád gagů tak prudký, že zanikají dějová fakta (motivace) pro samotné jednání postav. A to zvláště s přibývajícím časem? Jakoby to, co nám stačilo na začátku a čím jsme se skvostně bavili (fóry přes rybníček, plavání, potápění, trhání peří, zajíc na kolečkách, rozjívěné Fialovy děti, Petra Dubská s holí atd.), s postupujícím příběhem pro samotné poslání hry již bylo málo. Najednou podvědomě toužíme, aby nám další a další dramatické situace hry odhalily z příběhu více, (nevolám po psychologii) než jen





snový gag. Prostě autor Stroupežnický se snaží prosadit, ale aktéři mu to moc nedovolují. Přichází únava v hledišti, tvůrci nepřinášejí

potřebnou novou hodnotu. Ale stále makají na víc než sto procent. I za to velký dík, Ořechovští.



Půdičkáři

Jsme rádi, že jsme se potkali znovu s poetikou ořechovského souboru. Zajímalo nás, co nám sdělí o furianství v Čechách. Nemáme však jistotu, zda zvolené téma nebylo pro velkou spoustu inscenačních prostředků potlačeno.

KDP mladým

Ve scénografii se nám líbilo použití loutek, ale dojem snižovalo časté opakování. Skrze ně dobře a realisticky popisovali vesnické prostředí. Ve hře byly zakomponovány znaky jako například trombón, znázorňující hudební zaměření inscenace.

Herci měli dobré kostýmy, které nám zároveň svojí barevností spojovaly herce do párů. Svými vzory a kombinacemi nás vedly k pochopení charakteru postav. Oceňujeme skvělou jevištní mluvu, i když v některých případech herci mluvili ještě před tím, než publikum zcela utichlo.

Velmi nás zaujala postava sedláka Šumbala (Michal Sopuch). Dokázal se do ní vcítit, role mu sedla a díky tomu ji zvládl skvěle zahrát. U postav Verunky a Václava bychom si představovali méně karikatury, aby se mohli do rolí lépe vžít.

Styl humoru byl jednodušší. V inscenaci bylo mnoho dobrých nápadů, ale svým opakováním ztrácely na vtipu. Líbilo se nám průběžné jednání postav, ale při jejich množství by bylo vhodné využití štrónza, aby vynikla hlavní dějová linka.

Hudba nebyla zcela dobově zasazená. Autoři použili i hudbu moderní, která byla přestylizována do lidových písní. Zpěv byl výborný a poutavý. Líbila se nám živá kapela, ale zvolili bychom buď zcela viditelné umístění, nebo úplně schované za scénou.

Zdánlivým hlavním tématem je život na vesnici. Při hlubším zamyšlení však můžeme přijít na to, že rysy této hry lze napasovat na českou politickou situaci, ale i vztahy v rodině.

podal ruku při loučení, ten člověk řekl: jsem Josef Kajetán Tyl. Po mnoha letech si podal ruku Jaroslav Seifert s Antalem Staškem, který řekl: předávám vám otisk Josefa Kajetána Tyla. Když jsem se setkal já s Jaroslavem Seifertem a podali jsme si ruce, tak i on mě předal otisk Tylův. A v tom je podle mě posláním člověka – něco převzít, něco k tomu přidat a poslat dál. Když jsme si kdysi podali ruku se starým panem Hejralem, dostal jsem otisk bývalých divadel mých dávných

předků z tohoto kraje. A tak vám přeji, aby ti, co přijdou po nás, cítili otisky také našich dlaní,“ popřál přehlídce František Laurin. A své slovo završil větou: „Všude vůkol je plno pěkného divadla. Zvláště pěkně ho hrají mládenci a panny.“

Vyhlašovatel přehlídky, Svaz českých divadelních ochotníků, se rozhodl k 50. ročníku KDP udělit poděkování třem subjektům, bez nichž by přehlídka těžko byla. A tak ocenění a dárek dostal pořadatel občanské sdružení Větrov, spoluorganizátor divadelní spolek Krakonoš a spoluvyhlašovatel, jímž je

město Vysoké nad Jizerou.

Osobní dárek pak Svatce Hejralové předala Hanka Dohnalová za josefodolský DS J. K. Tyl. „Každý rok se ve středu hledá solidní kus dřeva a většinou žádný není. Tak jsem jedno pořádné prkno na středu připravila,“ řekla Hanka a prkno k symbolickému přelomení přehlídky předala Svatce. Ta na závěr pozdvihla sklenky k přípitku se slovy: „Včerejšek je historie, zítřek je tajemství a současnost je velký dar. Tak si ho važme.“ (jn)



Pokřtění divadelních miminek

Ještě předtím, než se Ořechováci pustili do večerních Našich vašich furiantů, byl na programu jeden důležitý úkol. V sále se nacházeli divadelní nováčci, kteří potřebovali pokřtít. Miminka byla celkem tři: kniha To pravé místo pro divadlo, DVD sestři-

hu KDP z let 2014-2019 a pamětní mince.

Na jevišti bylo tedy plno ještě před tím, než se vůbec začalo hrát. Autoři, kmotři, Krakonoš a čtyři lahve šampaňského. S tím už se dá něco dělat. Hejtman Libereckého kraje Martin Půta se stal kmotrem pamětní mince, kterou zhotovila jako svoji maturitní práci Erika Jislová. Knihu Jany Fričové pokřtil

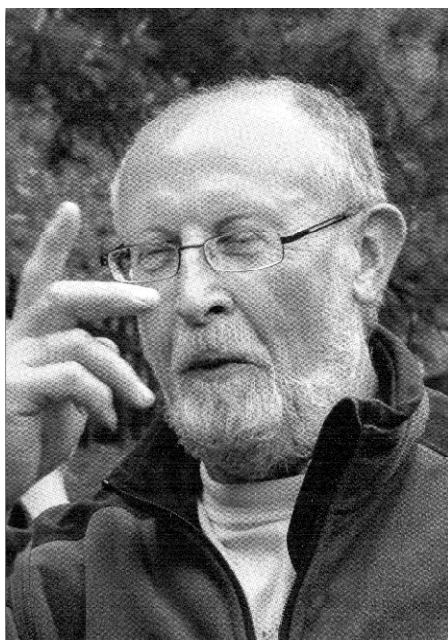
Josef Hejral a časosběrný dokument od Jiřího Šaldy sektem polila starostka Lucie Strnádková Vaverková. Křtiny ještě pojistil vládce krkonošských hor. Krakonoš se ve vylívání šampusu opravdu našel. Pokřtil ještě navíc i ruku Svatky Hejralové. Další důležitý úkon přehlídky si tedy můžeme odškrtnout. Uvidíme, co přinesou další dny a další soubory.

Pietní vzpomínka

Sobotní ráno patřilo tradičně vzpomínce na ty, kteří tu už s námi nemohou být. Krátká kontrola květin a jejich rozdání a po deváté hodině vyšel průvod od divadla směrem ke hřbitovu.

Ze všeho nejdřív zazněla píseň Tam na horách. Následovalo pár slov Svatky Hejralové, ve kterých zavzpomínala na ty, kteří nás opustili, a poprosila je o vydařenou padesátou přehlídku. Nakonec se položily květiny, zapálily svíčky a vyrazilo se zpět ke Krakonoši.

eli)



Ivan Michalík, DS Žlutíčan
*22. 6. 1944 †13. 7. 2019

VOBSKOČÁCI POZOR!

V neděli v 18 hodin (po besedě) krátká informační schůzka před Krakonošem! Dohodneme zkoušku, dostanete texty. Jde tedy o ty, kteří se aktivně zúčastní čtvrtetního nočníkového představení.

LP + PP

UPOZORNĚNÍ PRO DIVÁKY

Šatna v divadelní budově se otevírá vždy půl hodiny před představením a otevřená je minimálně do 22.30 hodin. Nebo dle potřeby.

První promítání je za námi

Jednou z novinek letošní přehlídky je kino v hospůdce „U padesátnice“. Počínaje včerejškem tam bude každý den od 13 hodin k vidění jiný kinematografický skvost.



Včera to byly dva dokumenty. Dokument ČT Krakonošův týden z roku 1975 a dokument od Horšovského Týna Setkání ve Vysokém. První i druhý kus nabídl známé tváře a milé zavzpomínání. Publikum se zasmálo tehdy módním kouskům oblečení i omládlým tvářím přehlídkových stálíc. Největší úspěch ale mělo vystoupení sourozenců Honzíka a Majdy Hejralových při vítání souboru na městském úřadě. To odbouralo všechny.

Kdo jste nestihli první promítání, dnes to můžete napravit. Opět to bude stát za to.

Program Bio Krakonoš 13.10.
Časosběrný dokument OS Větrov
Krakonošův divadelní podzim
2014-2019

My to do vás prostě nasypeme!

Druhým vítaným souborem na 50. ročníku Krakonošova divadelního podzimu byl nestor přehlídky - Ořechovské divadlo Ořechov u Brna. Do Vysokého přivezlo představení Naši vaši furianti a odehrálo je hned dvakrát.

„Na schodech vysockého divadla vás vítám už posedmnácté a činím tak ráda,“ prohlásila hned v úvodu ředitelka přehlídky Svatava Hejralová. Tím vznikla drobná disproporce mezi tvrzením jejím a tvrzením Josefa Hejrala, staronového předsedy SČDO. Ten se vyzbrojil papírovou pamětí a vyjmenoval účast Ořechovského divadla na vysockém jevišti. „Poprvé jste tu hráli v roce 1978 hru Lumpacivagabundus. V roce 1985 jste přivezli Komedii o chytrosti, o rok později Ať žije Charleyova teta!, pak Ubu králem aneb Sen Václava Kubuly a sérii každoročních účastí jste uzavřeli v roce 1988 titulem Nové Amazonky,“ konstatoval Pepa.

Po roční přestávce hrál Oře-

chov ve Vysokém Ondráše, v roce 1992 to byla Lucerna aneb Kronika ořechovského divadla, v roce 1993 Umrlec a trestanec aneb Fraška přímo aktuální. Následovalo Bylo nebylo (1995), Mam'zelle Nitouche-ky aneb Láska kvete v každém věku (1997), Cvok STORY (1999), Strakonický dudák (2000), Po všech hovno, po včelách med (2002), Zvířecí divadlo aneb Tramvaj do stanice Konečná (2003), Nebe na Zemi (2006), Paroháči aneb Červené kalhoty (2008), Babička v trenkách (2009) a Rychlé šípy z Oltecu (2014).

„To to ale utíká. Ale co, sluníčko svítí a my jsme se na vás do Vysokého těšili,“ shrnul výčet představení Vlastimil Peška, šéf Ořechovského divadla, a dodal: „Doufám, že vás dnešním představením nezklameme. My to do vás prostě nasypeme!“ ujistil diváky Peška a odpověděl na otázku, jak to, že vůbec nestárnou. „Že ne? No nevím, polovina z nás už sotva chodí, ale na jevišti si hrajeme na mladý,“ uzavřel Vlastimil Peška vítání před divadlem. (jn)

Neberu, ale dávám

„Nikdy neberu úplatky, ale dávám je,“ přiznala se před veřejností Svatka Hejralová. V pátek prý donesla tradiční štamprli Krakonoši. Tentokrát s ní a s prosbou musela vyšplhat do půdní galerie místního muzea. „Asi to klapne a počasí bude pěkné,“ řekla Svatka, ale dodala, že to má podmínku. „Krakonoš si přeje, abyste ho navštívili v galerii a zavzpomínali na uplynulých padesát let, když si budete prohlížet výstavu. A pak vám vzkazuje, abyste si udrželi schopnost smát se, protože smích jen ten nejlepší prostředek na prodloužení života.“ (jn)

Dámy – páni – vzpomínání

*Padesátka – dámy – páni –
není číslo jenom tak.*

*Příležitost k vzpomínání –
vždyť čas letí jako drak.*

*Co všechno se za ty roky
ztratí někde v hlubině.*

*Vidíte řídit ty cvoky?
To já sedím na klíně?*

*Nutí nás to k pousmání –
co všechno přikryje čas.
A co slza – dámy – páni –
nehrne se trochu zas?*

*Padesát let k vzpomínání
a těch tváří – jdou již pryč –
vybaví se chvíle – věty –
dá se k tomu získat klíč?*

*Nechtějme soupeřit s léty!
Stačí jenom lehce tůknout,
hezké chvíle vyplavou –
běží to – nelze to utnout.*

*A tak chvíli dumavou
necháme, ať jen nám vrátí,
co si chceme uchovat.
A vzpomínky na Vysoké
přehrávám si strašně rád!*

Jiří Hlávka



EMBA
SOLID BOARD & BOXES

Vysocká
pražská káva
www.kafujeme.cz
tel. 602 478 205

Liberec
Český rozhlas

noabe

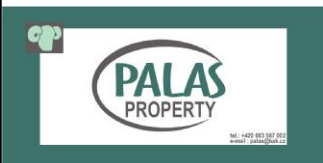


BZ BROKER
COMPANY



NAE

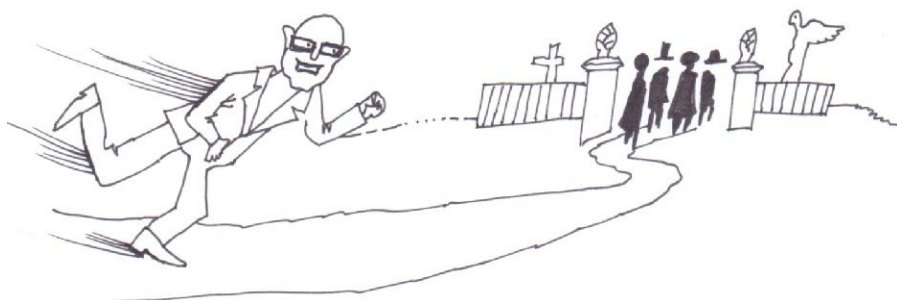
EPRONA



GMS
TRANS s.r.o.

t-base.cz
elektronická časomíra

ColroSys
COMPUTER • PROGRAM • SYSTEM



**Řekni mi, jak
zvoníš, povím ti,
kdo jsi.**

Často slyším, že jméno často charakterizuje svého nositele. Možná by se to dalo namířit také na zvonění mobilních telefonů. Včera se místností rozlehla hudba ze seriálu Dobrodružství krimina-

(Pokračování na stránce 8)

Na hřbitov málem nedošli

Průvod, který mířil zavzpomínat na ty, kteří tu už nejsou, ale ušel sotva pár kroků a už se musel zastavit.

Zjistilo se, že chybí podstatný člen průvodu. Přesněji řečeno podstatný hlas. Honzík nikde, matka Svatka bez mobilu a co teď? Situaci zachránila Zdenička Hnyková, která vlastnila mobilní zařízení i číslo na Honzu.

Po dalších desítkách kroků se opět zdálo, že se letos na místo nedoje. Marcelka Škodová došlápla tak nešikovně, že si udělala výron v kotníku. Ekonomka přehlídky si tak musela nechat pietní vzpomínání ujít a zamířila do nemocnice.

Nakonec se do cíle došlo. Dorazil i Honzík, který si sice budík nastavil, ale už nezapnul, takže zaspal. Důležité ale je, že to nakonec stihl a spolu se Zdeničkou Fučíkovou zazpívali do ranního vzduchu.

Cesta zpátky k divadlu byla už podstatně klidnější. S milým bonusem v podobě sluníčka, které příjemně hrálo.

(eli



Řekni mi, jak zvoníš, povím ti, kdo jsi.

(Pokračování ze stránky 7)

listiky. A hádejte, kdo telefon zvedl? Karel Bárta ml. A Kája v občanském životě je jedním ze zástupu mužů a žen, kteří nás chrání a pomáhají. I když teď mě tak napadá, že každé pravidlo má svou výjimku. Můj kolega v práci má totiž místo zvonění ústřední melodii z filmu Vinnetou a jeho práce spočívá ve stavebním rozvoji města. Již několik let hledám souvislost mezi rozlehlou travnatou prérií a rozbitými silnicemi. (jn)



Skokan za pět

S novinkami přichází také hospůdka U Pa-desátnicee. Každý den uvede do nápojového lístku jeden retrodrink. Tím včerejším byl Skokan – lákavý nápoj zelenavé barvy, na jehož dně jste možná našli pulce namočeného v cukru. Retrodrinky mají stanovené i své retro ceny, tzn. že Skokan stál pět korun československých. Je proto třeba sledovat také aktuální kurz vážící se k retrocenám. Včera 1 Kč se rovnala 5 Kč. Přejeme vám, abyste si retroníbidku náležitě vychutnali. (frk)

pondělí 14. října 2019		
kdy	co	kde
9:30	seminář	malý sál
11:30	loučení Klapý	malý sál
13:00	seminář KR SČDO	sokolovna
13:00	KDP mladým	ISŠ - DM
13:00	Videokavárna	malý sál
14:30	dechovka	před divadlem
15:00	vítání Boleradice	před divadlem
17:00	Početné paní aneb Mistr	velký sál
18:00	ostrého meče	
18:00	Boleradice	
20:00	Početné paní aneb Mistr	velký sál
20:30	ostrého meče	
21:00	Boleradice	
21:30	seminář KDP	půdička
22:00	společenský večer	Bowling bar

Jak jistě chápete, toto nešlo jen tak odbýt. Takže přišla na řadu věda. Vzorek trička byl digitalizován (nafocen) a získaná data analyzována. Při podrobném zkoumání bylo zjištěno, že se RGB hexa-kód pohybuje v rozmezí 02A4D5 až 56C3E4 nebo 0DB1D7. Jak vidíte, jedna věc je zcela zřejmá. Červená je zde v nejlepším případě zastoupena necelým jedním procentem (2 z 255), takže můžeme téměř s jistotou říci, že trička nejsou červená. Více nám odhalí čísla CMYK, kdy ukazují změnu v zastoupení 62_0_9_0, 75_15_7_0, 73_5_11_0, a tedy vyplývá, že nejsou ani černá. Při rozlišovací schopnosti oka bychom vylučovací metodou postupovali velice pomalu, a tak je lepší rovnou přeskočit a říci, co za barvu to tedy je. K odpovědi na první otázku, která vedla k této diskusi a následnému výzkumu, je vhodné využít vzorníku RGB podle počátečních písmen anglických slov Red, Green, Blue (červená, zelená, modrá). První vzorek má poměr Z-M 164:213, druhý 195:228 a třetí 177:215. Tím lze bez dalších průtahů naprosto přesně říci, že i když teď, co to tak píšu, se mně samotnému jeví více zelená, než modrá (pravděpodobně je můj úsudek ovlivněn umělým světlem zářivky s vyšší světelnou teplotou, nedostatkem betakarotenu, únavou oční sliznice nebo parazitním odrazem světla od hnědého ubrusu) jsou trička více modrá, než zelená.

Větrník, zpravodaj L. Krakonošova divadelního podzimu – Národní přehlídky venkovských divadelních souborů. Vydává Občanské sdružení Větrov. Redakce Jana Fričová, Eliška Bochová, technické zpracování Ing. Josef Hejral, fotografie Ivo Mičkal, kontakt: vetrnik@kdpvysoke.cz. Tisk povolen MK ČR E 22952.